

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ περιφήμου τυράννου Πεισιζράτου, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Νηλείου. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ ἄρχοντος Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης, καὶ πάππος τοῦ μεγάλου Περικλέους. Ηρόδ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, τύραννος τῆς Γέλης ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Γέλωνος. Θουκ. Ηρόδ. 6. 23.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος, στρατηγὸς τῶν Αθηναίων, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πλησίον τοῦ Δηλίου ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, Αθηναῖος, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ, Τελέσιππος, Δημοφῶν, καὶ Περικλῆς, ἦσαν διαβόητοι ὡς χαῦνοι καὶ ἡλίθιοι. Αρισ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΙΔΗΣ λατῶν ἐπιστολὴν παρά τινος Σατράπου, ὅστις τὸν ἤρώτα περὶ τῆς παιδείας μὲ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ τιμωρήσῃ Σπαρτιάτην τινὰ, ὅστις ἐσιώπησε μίαν συνωμοσίαν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψε κατὰ τοῦ σατράπου, ἀπεκρίθη. “ Ἐὰν ἐφάνη ἀχάριστος εἰς κάμμίαν σου εὐεργεσίαν, νὰ τὸν θανατώσῃς, ἂν ὅμως δὲν εἶναι ἄλλη αἰτία παρὰ φόβος, ὅστις τὸν ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοιαύτης καινοποιήσιν, στείλε τον εἰς ἐξορίαν.

ΙΠΠΙΟΔΟΧΟΣ, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, ἐπίσημος Τρωαδίτης, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ομ. Ιλ.

ΙΠΠΟΛΙΤΟΣ, ἕξῃ τὸ 222. Μ.Χ. Οἱ ἱστορικοὶ Γάλλοι, οἱ μὲν τὰν ἱστοροῦσι Γάλλον, οἱ δὲ Ἀσιανόν, καὶ ἱερέα τῆς

Αραβίας· τῷ ἀποδίδεται δὲ καὶ τίτλος ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Εἶναι δὲ κοινωτέρα γνώμη κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦ Συγγέλου, ὅτι ἐσάθη ἐπίσκοπος τοῦ Ρωμαϊκοῦ λιμένος εἰς τὴν Οσταν, ἐπειδὴ εἰς τοὺς τότε καιροὺς, ἐδίδετο τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς τοὺς ἐπιστάτας τῶν λιμένων. Εἶναι δὲ πιθανὸν ὅτι οὗτος ἐσάθη τοιοῦτος ἐπίσκοπος, ἐπιθεωρητὴς δηλαδή τοῦ λιμένος τούτου, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν Εὐσεβίου, καὶ Ιερώνυμον, οἵτινες περὶ ἐκκλησίας οὐδὲν ἀναφέρουσι· παλαιαὶ δὲ τινες καὶ νεαὶ γινώμασι τὸν θέλουσι χριστιανόν, καὶ ὅτι ὑπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον· ἀλλ’ ὁ τόπος εἶναι ἀδηλός· διὰ καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ Εὐσεβίου, καὶ Ιερωνύμου, καθυποβάλλει καὶ ταῦτα εἰς ἀμφιβολίαν. Ἦτον ἐμπειράτατος εἰς τὴν Γητορικὴν, Φιλοσοφίαν, καὶ λοιπὰς ἐπιστήμας. Επλούτησε τὴν ἐκκλησίαν μὲ διὰφορα συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ διεσώθησαν. Ἡ περὶ τὸ Πάσχα ἐκκαίδεκαετηρὶς του, εὑρέθη τὸ 1551 ἐν Ρώμῃ, μεταξύ τῶν ἐρσιπίων, γεγραμμένη ἐπὶ τινος ἀρχιερατικοῦ θρόνου, μὲ γράμματα Ἑλληνικά. Τὰ σωζόμενά του ἐξεδόθησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς, καὶ ὁμοῦ, ὑπὸ Ιωάννου Ἀλβέρτου Φαβριχίου.

ΙΠΠΟΜΕΔΟΥΣΑ, μία τῶν πενήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ.

ΙΠΠΟΜΕΔΙΝ, υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀδράσου, βασιλέως τοῦ Ἀργούς, κατὰ δὲ τὸν Σοφοκλέα, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἐνὸς τῶν ἐπτὰ ἡρώων, οἵτινες ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκου. Ἀπολδρ.

Ε.Ι.Μ. Π.Κ. 2006
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΙΠΠΙΟΝΙΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Καλλίου, εἰς τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐν Αῤῥήναις, σύγχρονος τοῦ Αἰκιδιάδου.

ΙΠΠΥΣ Γηγῆνος, Ἱστορικός. Οὗτος πρῶτος συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν τῆς Σικελίας εἰς βιβλία πέντε, τὴν κτίσιν τῆς Ἰταλίας εἰς βιβλία πέντε, ἀρχαιολογικὸν βιβλία τρία, καὶ πρῶτος ἔγραψε περὶ τῶν καὶ ἔθνοιαν ὑποκρυμμένην τῶν κωμικῶν τραγωδιῶν, εἰσάξας ὁμοίωσιν εἰς τὰς σκηνας.

ΙΠΠΩΝ, φιλόσοφος, ἐκ τῆς νήσου Μήλου, κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ συγγραφεύς. Αἴλ.

ΙΠΠΩΝΑΣ, Ερῆσιος, ἔζη τὸ 530. Π. Χ. Ἐσάθη περίφημος ποιητὴς, ὅστις εἰς τὰ εἰρωνικά ποιήματα ἐπιγραφόμενα Σίλλος. Περιμύθει τὸν Ὀμηρον, καὶ Ἡσίοδον.

ΙΡΝΕΡΙΟΣ, Ἰταλός. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Βολωνίαν τὸ 1054· ἔσάθη ὁ ἀνακλινοῦς τῆς νομοθεσίας. Ἀπέθανε τὸ 1114.

ΙΡΟΣ, Ἰθακήσιος, ἐπαίτης, παράσιτος τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀδυσσεύς, εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀπουσίας του· ἀλλ' ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς σχῆμα ἐπαίτου, καὶ εἶδε τὴν μεγάλην του ἀναισχυντίαν, μάλισα δὲ καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφέρετο εἰς αὐτὸν, τὸν ἐκτύπησε κατακέφαλα καὶ ἐσύντριψε ὅλους τοὺς ὀδόντας του, καὶ τὸν ἔσυρε μόνος του ἀπὸ τοῦ πόδας ἔξω τοῦ πυλῶνος.

ΙΡΤΙΟΣ, Ἀελοῦ Ρωμαῖος, ἔζη τὸ 50. Π. Χ. οὗτος συνέγραψε τρία βιβλία, τὸ πρῶτον ἦτο περὶ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ πολέμου, τὸ δεύτερον περὶ τοῦ Φοινικικοῦ,

ἢ Ἀφρικανικοῦ, καὶ τὸ τρίτον περὶ Ἰσπανικοῦ, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

ΙΣΑΑΚ, ὁ ἐπονομασθεὶς Ἀγγελος, αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφήτας τὸν προκάτοχόν του νὰ θανατωθῆ ἀπὸ τὸν λαόν, δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ ἐλευθέρους τοὺς Σταυροφόρους, διευθυνόμενους ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Φρεδερίκον τὸ 1190. νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Παλαισίνην, ὁ Φρεδερίκος μετεχειρίσθη βίαν, ἀλλ' ὁ Ἀγγελος ἀντέστη μὲ στρατήγημα καὶ μὲ Ἑλληνικὴν καρταρίαν· ἀξιοσημείωτοι εἶναι αἱ ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἔστειλλον, ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ Ἰσαὰκ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Φρεδερίκον τὸν τίτλον τοῦ συνηγόρου τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη ὅτι εἶναι αἰρετικὸς, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ἀποποιεῖται τὴν αἵτησιν· ὁ δὲ Ἰσαὰκ ἀπεκρίθη εἰς τὸν Φρεδερίκον ὅτι εἶναι σκύλος· Δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν, διὰ τὰ ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα ἐδίδοντο ἀμοιβαίως ἀπὸ τοὺς Ἡρώας τοῦ Ὀμήρου, εἰς καιροὺς πλέον ἡρωϊκούς. Ὁ Ἰσαὰκ τυφλωθεὶς ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του Ἀλέξιον ἐξεθρονίσθη τὸ 1193. Μ. Χ.

ΙΣΑΑΚΙΟΣ, Πορφυρογέννητος Κομνηνός, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, καὶ ἀδελφὸς τῆς περιφήμου Ἀννης· συνέγραψε Χαρακτηριστικὰ Ἑλλήνων καὶ Τρώων, καὶ ἄλλα διάφορα· ἔζη τὸ 1150. Μ. Χ.

ΙΣΑΓΟΡΑΣ, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς φατρίας ἐν Αῤῥήναις, καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδ.

ΙΣΑΔΑΣ, Λακεδαιμόνιος, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολιταὶ του κατεδίκασαν εἰς ζήμιαν, διότι πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἡλι-

κίας ὤρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Αἰλ.

ΊΣΑΪΟΣ, εἷς τῶν δέκα ῥητόρων· ἔζη τὸ 432. Π. Χ. Ἦτον ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, καὶ ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τοῦ Λυσίου, καὶ Ἰσοκράτους, τὸσον δὲ ἐμιμήθη τὸν Λυσίαν, καθὼς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, ὥστε δυσκόλως ἐμπορεῖ νὰ διακρίνη τις τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον ἔζη ἀπὸ τὸν κειρὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, μέχρι τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Συνέγραψε λόγους ῥητορικοὺς 64, καὶ περὶ ῥητορικῆς. Οἱ 14, τῶν λόγων του κρίνονται νόθοι ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου. Σήμερον δὲ σώζονται πλέον τῶν 10. ἐξεδόθησαν ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ, μετὰ τῶν ἄλλων ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Ἀλδου τὸ 1575. Καὶ ὑπὸ Στεφάνου τοῦ Κερβίκου τὸ αὐτὸ ἔτος, καὶ ἄλλαχού.

ΊΣΑΚ, Οὐότε, Ἀγγελοσ· περίφημος θεολόγος, καὶ περὶ τὴν λογικὴν ἀριστος. ἔζη τὸ 1748. Μ. Χ.

ΊΣΑΡΧΙΔΑΣ, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων. Θεοκ.

ΊΣΪΔΩΙΟΣ ὁ Καρακηνός, ἔζη τὸ 25. Μ. Χ. ὡς εἶναι γνωστὸς ὡς γεωγράφος, ἔχομεν ἐκ τούτου μέτρα σταθμῶν Παρθυσίων, ἐν οἷς σημειοῖ τὸ διάστημα τὰ πρὸ τῶν 18, βασιλείων, τὰ ὅποια τότε υπετάχθησαν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Πάρθων· τοῦτο τὸ βιβλίον συνέγραψε μετὰ τὴν φήμην τοῦ βασιλέως Τιραδάτου, ὅστις συμπίπτει μετὰ τὸ ἕκτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. Ἐξεδόθη τὸ 1600. Μ. Χ. μετὰ τῶν λοιπῶν μικρῶν γεωγράφων καὶ ἐν τῇ συλλογῇ Ἰωάννου Κουδσονίου.

ΊΣΪΔΩΡΟΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὸ 440. Μ. Χ. πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ἔγινε μοναχός, ὑπῆγεν εἰς ἕν μα-

ναστήριον τοῦ Πηλουσίου, ἐξ οὗ ἐλάσθε καὶ τὸ ἐπώνυμον Πηλουσιώτης· ἐπειδὴ δὲ ἔζη ἐναρέτως, διεδόθη ἡ φήμη του πανταχοῦ, καὶ ὅλοι κοινῶς τὸν ὠνόμαζον ἄγιον· ἦτο μέγας ζηλωτὴς τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὀρθοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας· καθὼς εἰς τὰς πρὸς τὸν Κύριλλον ἐπιστολὰς του ἀποδεικνύεται· ἐκ τῶν πολλῶν του συγγραμμάτων δὲν σώζεται ἄλλο, εἰ μὴ αἱ ἐπιστολαὶ του, αἵτινες εἶναι περὶ τὰς 1002. διηρημέναι εἰς 5. βιβλία· ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1585. Καὶ ἔτι ἐν Γώμη τὸ 1670.

ΊΣΪΔΩΡΟΣ Μαρκατόρος, Ἰσπανός, διὰ βόητος ἀπατεῶν· οὗτος ἔγραψε θεσπίσματα τῶν πρώτων ἐπισκόπων τῆς Γώμης· τοιοῦτοι ψευδεῖς κανονισμοὶ ἐφάνησαν πρῶτον τὸ 794. Μ. Χ. καὶ ἠπάτησαν τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν, ἕως τοῦ τέλους τοῦ 19. αἰῶνος· ἔπειτα οἱ Παπαιο ἀνεκάλυψαν τὴν ἀπάτην, καὶ ἐπέτιμήσαν τὴν ἀναισχυντίαν.

ΊΣΜΑΪΛ, Πρίγγιψ τῶν Σαμαρειτῶν, ὅστις ἐκάρεισε τὴν Ἀνατολήν, μέρος τῆς Περσίας, εἰς διάστημα 15. χρόνων. Ἀπέκτησε φήμην ὅτι ἦτον ἀνδρεῦς, φιλόρφωτος, ἐλεήμων, δίκαιος, εὐσπλαγχνος. Μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ 908. Μ. Χ. οἱ ὑπήκοοί του τῷ ἔδωκαν τίτλον, Μέρου Μουστῆ· δηλαδὴ Πρίγγιψ, ὅμοιος τοῦ ὁποίου οὔτε ἐφάνη, οὔτε θέλει φανῆ.

ΊΣΜΑΪΛ, υἱὸς τοῦ Ἀδραάμ, καὶ τῆς Ἀγαρ. Λέγουσιν ὅτι εἶναι ὁ ἡπρογεννήτωρ τῶν Ἀράβων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν φυλὴν κατὰγεται ὁ Μωάμεθ, ὀνομοθέτης τῶν Ἀράβων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν Ὀρθομανῶν. Ἡ Ἀγαρ ἦτο νόμιμος γυναῖκα τοῦ Ἀδραάμ, διὰ τοῦτο ἔχων ὁ Ἰσμαὴλ ὡς

πρωτόγεννητος, μεγαλύτερον δικαίωμα ἀπὸ τὸν Ισαῖκ, τῷ ἐδόθη ἡ Αραβία, ἣτις εἶναι μεγαλύτερα κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ πλουσιωτέρα ἀπὸ τὴν γῆν τοῦ Χανκάν, ἣτις ἐδόθη εἰς τὸν μικρότερον ἀδελφόν. Ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 87. χρόνων τὸ 1778. Π. Χ.

ἸΣΜΑΪΛ, Ἀμπου-χασέμ, ἀπὸ τὴν Περσίαν, ἐνδοξος Οἰθωμανός. Ἐγεννήθη τὸ 720. Εἶχε μίαν βιβλιοθήκην, ἣτις περιεῖχε 117 γιλιάδας βιβλία. Ὁ Νοῦχ Πριγκιπ τῶν Σαμαρειτῶν τὸν ἐπροσκάλεσε διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ καθήσῃ ἐκεῖ, πρὸς διασκέδασιν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη ὅτι δὲν δύναται, διότι δὲν ἐμπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὴν βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν μόλις δύνανται νὰ σηκώσουν 400, κάμηλοι. Συνέγραψε διάφορα συγγράμματα, τὴν ἀρχὴν καὶ τὰ θεμέλια τῆς Αραβικῆς γλώσσης, ἱστορίαν τῆς ἐπικρατείας του, καὶ ἄλλα διάφορα ποιητικά.

ἸΣΜΑΡΟΣ, Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀσακοῦ, ὅστις ἐρόνευσε τὸν Ἰππομέδοντα, εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Ἀπολόρ.

ἸΣΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς Ἀμύκλα τοῦ φιλοσόφου, μαθητῆς καὶ διάδοχος τοῦ μεγάλου Ἰσοκράτους. Συνέγραψεν Ἀμφικτυονικόν, Προτροπτικόν, καὶ ἄλλα.

ἸΣΟΚΡΑΤΗΣ, υἱὸς Θεοδώρου τοῦ αὐλοποιοῦ, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, ἔγραψε 23 λόγους. Ἐζη τὸ 103. Π. Χ.

ἸΣΟΚΡΑΤΗΣ, εἰς τῶν ἐνδοξῶν ῥητόρων τῆς Ἑλλάδος· ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸ 456. Π. Χ. Ἦτο μαθητῆς τοῦ Προδίκου, τοῦ Γοργίου, καὶ ἄλλων μεγάλων ῥητόρων· ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Ἰπεριδου, Ἰσαίου, Ξενοφώντος, Δημοσθένους, καὶ ἄλλων. Θέλων νὰ

δημηγορῆ δημοσίως ἀπέτυχε, καὶ ὑπεχρεώθη νὰ συνθέτῃ τοὺς λόγους του κατ' ἰδίαν· ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν πατρίδα του, διὸ μαθὼν τὴν φθορὰν τῶν ἐν Χαιρωνίᾳ δυσυχησάντων, ἔμεινε νῆσις 4 ἡμέραις, καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 78. χρόνων. Ἀφῆκε 21. λόγους ἀξιολόγους, τοὺς ὁποίους ὁ Βέλφιος, μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικόν· καὶ 10. ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τοῦ σοφοῦ Κοραῆ. Ἐξεδόθη εἰς τὰ Παρίσια τὸ 1800. εἰς δύο τόμους μετὰ σχολίων.

ἸΣΤΗΡ· ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Σουΐδης λέγει, ὅτι ἐχρημάτισε μαθητῆς τοῦ Καλλιμάχου, καὶ νομίζεται Κυρηναῖος· ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα περὶ Αἰγύπτου, ἐξεδόθησαν τὸ 1813. ὑπὸ τοῦ Σιεβέλεως.

ἸΣΤΙΑΪΑ, θυγάτηρ τοῦ Φριέως, ἡ παλαιὰ Ἡρώις, ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἰσιαῖα, εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐπὶ τοῦ ὄρους, πλησίον τοῦ Κάλαντος ποταμοῦ, εἶναι καὶ ἄλλη Ἰσιαῖα σοφὴ Ἀλεξανδρινή, κατὰ τὸν γεωγράφον Μελέτιον, ἢ Ἐσιαῖα.

ἸΣΤΙΑΪΟΣ, Σάμιος· τοῦτον ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος εἶχεν ὡς ἐνέχειρον εἰς τὴν Περσίαν, ἐπιθυμῶν δε τὴν πατρίδα του, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀναχωρήσῃ, ἐπινοεῖ τοιοῦτόν τι. Ξυρίζει τὴν κεφαλὴν ἐνός πιστοῦ δούλου, ἔπειτα ἐπιχαράττει εἰς αὐτὴν μὲ καυσικὴν μέλανην, ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του Ἀρισαγόραν, παρακινῶν αὐτὸν νὰ διεγείρῃ ἀπερσασίαν· ἀφοῦ ἠύξῃθησαν αἰτρίχες τῆς κεφαλῆς τοῦ δούλου, τὸν ἀποσέλλει πρὸς αὐτὸν, καὶ ξυρίζεις τὴν κεφαλὴν του ἐκεῖνος, ἔγ.ω τὰ γραφό-

μενα, καὶ ἐκίνησε τὴν ἀποσασίαν. Ο βασιλεὺς τότε συμβουλευόμενος περὶ τοῦ πρακτέου μὲ τὸν Ἰσιαῖον, τὸν ἀποσέλλει ὡς Ἑλληνα, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀποσασίαν, καὶ οὕτως ἐλθὼν ἠνώθη μετὰ τοῦ Ἀρισαγόρου.

ἸΣΤΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Μεγάνδρου, Κυρηναῖος, συγγραφεὺς, δούλος τοῦ Καλλιμάχου· ἔγραψε πολλὰ εἰς διαλόγους καὶ εἰς ποιητικὰ.

ἸΣΤΡΟΣ, εἰς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

ἸΣΧΟΜΑΧΟΣ, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀριστος οἰκονόμος. Ζενφ.

ἸΤΑΛΟΣ, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν, Θουκ. ἐξ Ἀρκαδίας, βασιλεύσας εἰς τὴν Σικελίαν. Κατ' ἄλλους δὲ διάδοχος τοῦ Οἰνώτρου, καὶ βασιλεὺς ἐν τῇ αὐτῇ Ἰταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν καὶ ἡ Ἰταλία. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος εἰς τὴν Ἰταλίαν πολιτικὰς κοινωνίας, καὶ ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὴν Γεωργίαν. Ἀρις. Πλουτ.

ἸΤΥΣ, υἱὸς τοῦ Τηρέως, βασιλέως τῆς Θράκης, καὶ τῆς Πρόκνης θυγατρὸς τοῦ Πανδίωνος βασιλέως τῶν Ἀθηναίων. Ο Τηρεὺς βοηθήσας τὸν Πανδίωνα εἰς τινὰ πόλεμον ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέραν τοῦ Πρόκνην. Μετὰ καιρὸν ἐπεθύμησεν ἡ Πρόκνη νὰ ἴδῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς Φιλομήλην, καὶ παρεκάλεσε τὸν Τηρέα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ τὴν φέρῃ, ὑπῆγε καὶ τὴν ἔλαβε, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν τὴν ἔφθειρε, καὶ φοβηθεὶς μὴ διηγηθῆ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἔκοψε τὴν γλῶσσαν τῆς καὶ τὴν ἀφῆκε κλεισμένην εἰς ἓνα φρού-

ριον, καὶ ἐλθὼν εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον, εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν θέσιν εὕρισκομένη ἡ Φιλομήλη, ἐκέντησεν εἰς ψιλὸν πανίον γράμματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐμήνυσε τὴν ἀδελφὴν τῆς τὴν συμφορὰν τῆς. Ἡ δὲ Πρόκνη διὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἄνδρα τῆς, ἔσφαξε τὸν υἱὸν τοῦ, καὶ τὸν ἐμαγεύρευσεν καὶ τὸν παρέθηκε δεῖπνον εἰς αὐτόν.

ἸΦΙΓΕΝΕΙΑ, κατὰ τινὰς μήτηρ τοῦ Νεοπτόλεμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλ' ὁ Τρωϊόδωρος καὶ ἄλλοι, νομίζουν τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Λυκομήδους.

ἸΦΙΔΑΜΑΣ, υἱὸς τοῦ Αντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου τοῦ Κισσέως εἰς τὴν Θράκην, ὕψερρον δὲ ἐλθὼν μὲ 12. πλοῖα εἰς τὴν Τρωάδα, ὡς σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ομ. Ἰλ.

ἸΦΙΚΛΟΣ, υἱὸς τοῦ φυλάκου καὶ τῆς Κλυμένης· λέγουσιν ὅτι αὐτὸς ἐσυνερίζετο μὲ τοὺς ἀνέμους, διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

ἸΦΙΚΡΑΤΗΣ, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, καὶ στρατηγός, ὅσις πρῶτος εἰς τὰ λάφυρα ἔγραψεν ἐπίγραμμα.

ἸΦΙΜΕΔΟΥΣΑ, μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ.

ἸΦΙΜΕΔΩΝ, υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχην. Ἀπολδ.

ἸΦΙΤΟΣ, υἱὸς τοῦ Ευρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας· ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Ηρακλέα, διότι δὲν ἠθέλησεν ὁ πατὴρ τοῦ

να τὴν δώσῃ τὴν θυγατέραν του Ἰόλην εἰς γυναῖκα.

ἸΩΑΝΝΑ, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου τῆς Ροβέρτου τὸ 1343. Μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 18, χρόνων. Αὕτη ἡ τολμηρὰ γυνὴ ἀφοῦ ἐφόρευσε τὸν διάδοχον τῆς βασιλείας σύζυγόν της, κατατρεχομένη ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Οὐγγαρίας ἀνδραδελφόν της, κατέφυγεν ἑαυτὴν μετὰ τοὺς συνωμώτας της εἰς τὴν Ρώμην πρὸς τὸν Πάππαν. Οὕσα σείρα δὲν ἀφῆκε διάδοχον. Ἀπέρασε 40, χρόνους εἰς τὰς πολιτικὰς ἀκαταστασίας, ἀφῆνους τὸ βασιλικὸν σκήπτρον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀπίστων φίλων της τὸ 1382. ὁ βάρβαρος ἐξάδελφός της Κάρλος τὴν ἐπνίξεν.

ἸΩΑΝΝΑ δευτέρα, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, θυγάτηρ Κάρλου τοῦ γ', ὑπανδρεύθη τὸν Γουλιέλμον τῆς Αὐσρίας, τὸν Γιάκομον Βορβὸν χηρεύοντα ὅσιν ἀπέρασαν ἔπειτα εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἔγινε καλόγηρος, διότι αὕτη τὸν κατέτρεχε. Μαρτίνος ὁ ε', παρέδωκε τότε τὴν κυβέρνησιν τῆς Νεαπόλεως εἰς τὸν Λουδοβίκον τὸ 1420. Ἡ Ἰωάννα υἱοθέτησε τὸν Ἀλφόνσον ε', βασιλέα τῆς Αραγωνίας, παραδοῦσα εἰς αὐτὸν τὴν Καλαβρίαν, ἔπειτα ἀντ' αὐτοῦ υἱοθέτησε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλφόνσου, Ρενάτον. Ἀπέθανε τὸ 1435. Μ.Χ.

ἸΩΑΝΝΗΣ ις'. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Καλαβρίαν, ἐκλέχθη Πάππας τὸ 996, διότι οἱ Γωμάνοι δὲν ἤθελον τὸν Γρηγόριον τὸν πέμπτον εἰς τὸν θρόνον ὡς Γερμανόν. Ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνους ὁ αὐτοκράτωρ Οἰθων, ἐσύστησε πάλιν τὸν Γρηγό-

ριον εἰς τὸν θρόνον, τὸν δὲ Ἰωάννην ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἐτύφλωσε, τοῦ ἔκοψε τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὦτα, καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς τὴν θέλησιν τῶν σρατιωτῶν· αὐτοὶ δὲ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἕναν ὄνον, καὶ τὸν περιέφερον εἰς τοὺς δρόμους ὡς παίγνιον. Ἀπέθανε δὲ ἐπάνω εἰς τὰς βασάνους.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ι'. ἐγεννήθη εἰς τὴν Ραβέννην, πόλιν τῆς Ἰταλίας, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης τὸ 915, μέσον τῆς ἐρωμένης του Θεοδώρας· οὗτος ὁ νέος Ποντίφιξ βλέπων τὸν κίνδυνον τῆς Ρώμης, διὰ τοὺς θριάμβους, καὶ προσέγγυσιν τῶν Τουρκῶν τὸ 921, ἀνεφάνη ἀρχηγὸς τῶν σρατευμάτων, καὶ πολεμῶν ἀνδρείως κατ' αὐτῶν τοὺς ἐνίκησε. Ἡ Μαρουτσία ἀδελφὴ τῆς Θεοδώρας τὸν ἐφθόνησε, καὶ εἰς εὐκαιρίαν τινὰ ἐπνίξε συγχρόνως καὶ τὴν ἀδελφὴν της, καὶ τὸν Ἰωάννην.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ια'. υἱὸς Πάππα Σεργίου τοῦ γ', καὶ τῆς Μαρουτίας· ὢν εἰς ἡλικίαν 23, χρόνων μετὰ τὸν πατέρα του ἔγινε Ποντίφιξ τῆ 21. Μαρτίου τὸ 931. Μετὰ δύο χρόνους ὁ Ἀλβέρσιος ἀδελφός του, τὸν ἐξεθρόνισε καὶ τὸν ἐφυλάκωσεν ἑαυτοῦ μετὰ τὴν μητέρα του. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ρώμη τρεῖς χρόνους ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Ἀλβερίου.

ἸΩΑΝΝΗΣ, υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ νεότερος τῶν ἀποστόλων, ἀφοῦ ἐκήρυξε τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας, ἀπέρασαν εἰς τὴν Ρώμην, ἐκεῖ δὲ ἐφιλονίκησε μετὰ τὸν Ἀπολλώνιον, καὶ μετὰ τὸν κυνικὸν Δημήτριον, καὶ μετὰ ἄλλους φιλοσόφους, τοὺς ὁποίους, ἐπειδὴ ἔβλαπτον διὰ λόγου τὸν χαρακτῆρα τοῦ

Δομετιανοῦ ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν Ρώμην, τὸν δὲ Ἰωάννην ἐξώρισαν εἰς τὴν νῆσον τῆς Πάτμου, ὅπου καὶ συνέγραψε τὴν ἀποκάλυψιν του. Ἀπέθανε εἰς τὴν Εφεσον τὸ 99, Μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 92. χρόνων.

ἸΩΑΝΝΗΣ, Ἰταλός, ἀπὸ τὴν Βολωνίαν, ἐξάβη περίφημος εἰς τὴν Γλυπτικὴν, ἐδούλευσε μὲ μεγάλην ἐντέλειαν, ἐτελειοποίησε τὴν τέχνην, ἀπέθανε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1555.

ἸΩΑΝΝΗΣ τῆς Αυστρίας, υἱὸς Φιλίππου τοῦ δ' καὶ τῆς Καθαρῆς, περίφημος εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ πολιτικά, ἦτον ἀνδρείος, τολμηρὸς καὶ συνετὸς εἰς τὸν πόλεμον. Τὸν ἐφάρμακωσαν τὸ 1679.

ἸΩΑΝΝΗΣ τῆς Αυστρίας, υἱὸς Κάρολου τοῦ ε'. ἐξάβη γενναίως εἰς τὴν μάχην τῆς Ναυπάκτου κατὰ τῶν Τουρκῶν τὸ 1571. Οὗτος ὁ πρίγκιψ ἀπέθανε τὸ 1578, ἀφήσας μεγάλην λύπην εἰς ὅλους τοὺς ὑπηκόους του. Λέγουσι τινές, ὅτι ὁ ἀδελφὸς του τὸν ἐφάρμακωσε, διότι ὑποπτεύθη ὅτι ἤθελε νὰ νυμφευθῆ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας Ελισάβετ, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰωάννης εἶχεν ἀνταπόκρισιν.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ γ'. βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας, υἱὸς τοῦ Εμμανουὴλ, ἐπὶ τῆς βασιλείας του αὐτὸ τὸ βασίλειον ἦτο εἰς τοιαύτην θέσιν ὥστε δὲν ἐξάβη ἄλλοτε τόσοι εὐτυχισμένοι μῆτε κατὰ τὰ πλοῦτη, μῆτε κατὰ τὴν εὐτυχίαν, διέκρινεν ὁμῶς τοὺς ἀξίους καὶ τοὺς εἰσῆγεν εἰς τὰ ὑπουργήματα, ἔκαμε λαμπρὰς κατακτήσεις εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, πρὸς ὠφέλειαν τῆς Πορτο-

γαλλίας. Ἀπέθανε τὸ 1557. Μ. Χ.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ β'. βασιλεὺς τῆς Καθάρης, ἐπαρχίας τῆς Ἰσπανίας, ἀνάξιος καὶ ἀνίκανος τῆς βασιλείας του, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ του ἦσαν τύραννοι καὶ αἰμοδόροι. Πολλάκις ἠθέλησε νὰ παραιτήσῃ τὸν θρόνον καὶ νὰ γένη καλόγηρος, ἀλλ' οἱ ἀξιωματικοὶ του τὸν ἐμπόδιζον διὰ τὸ συμφέρον των. Ἀπέθανε τὸ 1459.

ἸΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὴν Βιτσέντσα, πόλιν τῆς Ἰταλίας, καλόγηρος Δομενικανός. Τὸ 1233. ἤρχησε μὲ σκληροτητα νὰ διδάσκη εἰς τὴν Βολωνίαν, καὶ ἔλεγε κατὰ τῆς τυραννίας τῶν πριγκίπων, τὸν ἀκόλουθον χρόνον ἐδίδασκε τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐσυμφωνοῦσαν τὰ ἔργα μὲ τοὺς λόγους του, τὸν ἐξώρισαν.

ἸΩΑΝΝΗΣ, περίφημος ζωγράφος, καὶ ἐμπειρότατος εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς κολλητικῆς ὕλης.

ἸΩΑΝΝΗΣ, Ἰταλός, ἀνὴρ περίφημος, ἐξάβη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀπυσσασίας εἰς τὴν Σικελίαν τὸ 1682. Εἰς τὸ πρῶτον σύνθημα εὐθὺς ἐδόθησαν εἰς σφαγὴν, καὶ ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς Γάλλους, χερὶς ἐξαίρεσιν γυναικῶν καὶ παιδίων.

ἸΩΑΝΝΗΣ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γρανάταν πόλιν τῆς Ἰσπανίας, ἐνδοξὸς περιηγητής, ἐσύνθεσε μίαν ἱστορίαν τῶν φιλοσόφων τῆς Ἀραβίας. Ἀπέθανε τὸ 1526.

ἸΩΑΝΝΗΣ, ἀπὸ τὸ Βέλγιον, ἦτο ῥάπτης τὸ ἐπάγγελμα. Τὸ 1533. εἶνα πλῆθος ληστῶν τὸν ἔσεψαν βασιλεῖα τοῦ Σουγδούνου πόλεως Σόετσερών, μὲ τοὺς ἑποίους ἐρήμωσε τὴν Γερμανίαν. Ἀλλὰ

τέλος τὸ 1536. ἐπιτάσθη μὲ ὀπαδούς του τινάς, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔβαλαν εἰς κλουβίον σιδηροῦν, τοὺς περιέφερον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν Σβιτσέρων· ἔπειτα τοὺς ἐτυράνησαν μὲ σίδηρα ἀναμμένα, καὶ μὲ ἄλλα διάφορα κολαστήρια, καὶ τέλος τοὺς ἔκαυσαν ζωντανούς. Τὴν καταδίκην αὐτῶν τὴν ἀπεφάσισεν ἐπίσκοπος τις τῶν Σβιτσέρων Ἰωάννης· καθότι ἐκ τῆς ἀνωμαλίας ταύτης τῶν ληστῶν, εἶχε ζημιωθῆ μεγάλως, καὶ ὡς ὁμολόγησαν ὁ ἴδιος ἐπίσκοπος εἰς τὸν αἰχμάλωτον Ἰωάννην, ὅς τις τὸν ἐσυμβούλευε, πρὸς ἀποζημίωσιν νὰ τὸν κλείσῃ εἰς ἓνα κλουβίον, καὶ νὰ τὸν περιφέρῃ εἰς τὰς πόλεις τῆς ἐπαρχίας του, καὶ τὸν ἐβεβαίωεν ὅτι θέλει συνάξαι ἑκατονταπλάσια τῆς ζημίας του.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ Κόμης Καποδίστριας, Ἕλλην περιπόητος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Ἐτιμήθη μεγάλως ἀπὸ τὴν Ἰωσσίαν, Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν. Τὴν 6. Ἰουλίου 1826, αἱ τρεῖς αὗται Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις, εἰς τὴν συνθήκην τὴν γενομένην ἐν Λονδίῳ, ἐπεκύρωσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀπεσάλη ὡς κυβερνήτης οὗτος ὁ Κόμης, περὶ τὰ 1828. ἦλθεν εἰς Ναύπλιον ἀπὸ τὴν Εὐρώπην φέρων μὲτ' ἐχυτοῦ ἀπειρα πλούτη. Ὁ ἐρχομὸς τούτου τοῦ ἐνδόξου ἀνδρός, ἐπροξένησε γενικὴν χαρὰν εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Ως συνετός καὶ ἔμπειρος πολιτικὸς ἐσύστησεν εὐθὺς νέαν νομοθεσίαν, κατέπαυσε τὴν πειρατείαν καὶ ληστείαν, καὶ τὴν καταδυναστευσιν τῶν δυνατῶν κατὰ τῶν ἀδυνάτων, ἀνεγώρισε δι' αὐτῆς ἕκαστος Ἕλλην τὴν ἰδιοκτησίαν του, καὶ ἐδό-

θησαν εἰς τὴν Γεωργικὴν καὶ βιομηχανίας· ἐμεσολάβησε προσέτι καὶ ἠλευθέρωσε πλῆθος Ἑλλήνων, οἵτινες εἶχον φερθῆ αἰχμάλωτοι εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Τουρκίας, ἐπὶ τῆς διαρκείας τῆς ἑπταετοῦς ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων, τῆς συστάσεως κατὰ τὸ 1821, κατὰ τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους. Ἐσύστησε καὶ ἓνα λαμπρὸν ὄρφανοτροφεῖον εἰς τὴν Αἴγιναν, καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα. Ἀλλὰ μόλις παρήλθον δύο χρόνοι, καὶ περίπεσεν εἰς τὴν κατηγορίαν καὶ συκοφαντίαν τῶν προχόντων Ἑλλήνων, ὅτι εἰσάγει τυραννικούς νόμους, καὶ ὅτι τεχνεύεται κακὰ κατὰ τῶν Ἑλλήνων, μὲ τὸ μέσον τῆς Ρωσικῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ δυσαρτίαια ἐπροχώρησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὴν 27. Σεπτεμβρίου τοῦ 1831, ἡμέρᾳ Κυριακῆ, ἐνώ ἔμβαιεν εἰς τὸν ναυ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν βασιαν λειτουργίαν εἰς Ναύπλιον, οἱ Μαιυρομιχλαῖοι Σπαρτιάται, Κωνσταντῖνος, καὶ Γεώργιος, τὸν ἐφόνευσαν ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ναοῦ, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἐφρονεύθη ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακας του, ὁ δὲ Γεώργιος διαφυγὼν, ἐπιτάσθη ἔπειτα καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἀπὸ τὴν τότε συσταθείσαν ἐπιτροπὴν. Ἄν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ εἶδεν ἢ ὠφέλησε τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν δεινὴν των ἐκείνην ἐποχὴν, ἢ εὐκρινῆς καὶ ἀμερόληπτος Ἱστορία θέλει τὸ δεῖξει, ἂν ποτε ἐπὶ ἐλευθεροτυπίας κινωθῆ εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἐφημίσθη δὲ ἔπειτα ἀπὸ τὰς συμμαχικὰς ἀρχαί, βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ὁ Ὀθωμανικὸς

τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ὁ 16'. Οὗτος ὁ φιλότιμος καὶ τολμηρὸς ἀνὴρ, εἰς ἡλικίαν 18. χρόνων τὴν α' Μαρτίου τὸ 956. ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως τὸν Πάππα Αγάπιον, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρώμης. Μετὰ ἕξ χρόνους ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον, μέσον τοῦ αὐτοκράτορος Οθωνος, καὶ ἡ σύνοδος τὸν ἀναθεμάτισεν ὡς φονέα, ἐπίορκον, μοιχὸν καὶ αἰμομίκτην. Μετὰ δύο χρόνους ἐσύναξεν οὗτος στρατεύματα ἀπὸ ὅλην τὴν Ἰταλίαν μὲ ἀδραν πληρωμὴν, μάλισα καὶ Τούρκους, οἵτινες ἦσαν τότε εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ ἀνεκτήσατο πάλιν τὸν θρόνον τῆς Ρώμης. Τὸ δὲ 966. τὸν ἐφόνευσαν μέσα εἰς ἕναν οἶκον ἔξω τῆς πόλεως.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Νησευτῆς, ἐκ Καπταδοκίας. Μετήρχειτο κατ' ἀρχὰς τιμίως χειρτεχνήματα, ὑψώθη δὲ μετὰ ταῦτα διὰ τῆς ἀρετῆς του εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐτυχίου τὸ 582. μέχρι τοῦ 595. ὅτε καὶ ἀπέθανεν. Οὗτος διὰ τὴν μεγάλην νησειάν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε, ὠνομάσθη νησευτῆς. Αὐτὸς ἦ κατ' ἄλλους ὁ προκάτοχος του, λέγουσι, ὅτι ἐπεκύρωσε τοῦ να λέγεται ὁ ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τὸ ὁποῖον διήγειρε κατ' αὐτοῦ τὴν ὀργὴν τῶν ἐπισκόπων τῆς Ρώμης. Τὰ συγγράμματά του εἶναι· Λόγοι περὶ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως. Κανόνες μετανοούντων. Περὶ ψευδοπροφητῶν, καὶ ψευδῶν δογμάτων, τὰ ὁποῖα εἰς μερικὰ χειρόγραφα ἀποδίδονται εἰς Ἰωάννην τὸν Χρυσόσομον, διὸ καὶ ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν συγγραμ-

μάτων τούτου τοῦ θεοῦ πατρός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ Σχολαστικός, τὸ δὲ ἐπώνυμον Κλίμαξ. Ἦτο πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον, ἀγαπήσας δὲ τὸν μοναχικὸν βίον τὸ 19. ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐγένεν ἡγούμενος τοῦ ὄρους Σινᾶ· φθάσας δὲ εἰς ἔσχατον γῆρας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον τὸ 606. Συνέγραψεν ἐν ἀσκητικὸν βιβλίον Κλίμαξ ἐπιγραφόμενον, διὰ προτροπῆς Ἰωάννου ἡγουμένου τῆς Ραίθῳ, πρὸς ὃν σώζεται καὶ μία ἐπιστολή του. Τὰ σώζόμενά του ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετία τῶν Παρισίων τὸ 1633 Μ.Χ.

ΙΩΑΝΝΗΣ, ὁ ἐν Αλεξανδρείᾳ περίφημος γραμματικός. Ἐζη περὶ τὸ 641. Μ.Χ. οὗτος διὰ τοὺς ἀκαμάτους του κόπους ἐπινομήσθη φιλόπονος. Ἐδιδάχθη παρὰ τῷ Ἀμμωνίῳ Ἐρμείᾳ, τὴν Ἐκλεκτικὴν φιλοσοφίαν, μόνον τοῦτο εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὴν Ἀριστοτελικήν, τὴν ὁποίαν εἰς πολλὰ μέρη εὐκόλυσε· ὃν δὲ κατὰ πολλὰ ἐξηρημαίνοντες εἰς τὰς ἰδέας τῆς Φιλοσοφίας, περιέπεσαν εἰς πολλὰς ἀπάτας τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, καὶ ἐγένεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς αἵρέσεως τῶν Τριθετῶν. Τὸ δὲ 681. ἀναθεματίσθη ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίας συνόδου. Ἠναντιοῦτο ἀκόμη καὶ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Ἐν τῇ ἀλώσει τῆς Αλεξανδρείας ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, παρεκάλει θερμῶς τὸν ἀρχιεπίσκοπον αὐτῶν Ἀμορον, διὰ τὰ ἐν τῇ ἐκεῖσε βιβλιοθήκῃ φιλοσοφικὰ βιβλία, ἀλλ' ὁ ἄρβυλος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τὴν δέησίν του, καὶ ἐπρόσαξε νὰ τὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς ξύλα, θερμαίνοντες τὰ λουτρά τῆς Αλεξαν-

Συρία. Συνέγραψεν ὑπομνήματα περί φυσικῆς, καὶ ἄλλα πλεῖστα ἐκκλησιαστικά, φιλοσοφικά, καὶ γραμματικά, διηρημένα παρὰ τοῦ Φαβρικίου εἰς τρεῖς τάξεις. α'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν τοῦ Μωσέως κτίσιν τοῦ κόσμου βιβλία 82. β'. Ομολογία περί τοῦ Πάσχα. γ'. Κατὰ Πρόκλου τοῦ διαδόχου περί τῆς αἰδιότητος τοῦ κόσμου, καὶ ἕτερα 10. βιβλία εἰς διαφόρους ὑποτίσεις, περί ὧν ὄρα τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην Ανθίμου Γαζῆ, ἐξ ὧν ἐξεδόθησαν εἰς τὸ α'. κεφάλαιον τῆς Γεννέσεως περί κτίσεως κόσμου βιβλία 7. καὶ ὁμιλία περί τοῦ Πάσχα, ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τοῦ Βάλτ Κορδερίου τὸ 1535. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν διαφόροις πόλεσι καὶ χρόνοις.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ Δαμασκηνός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαμασκὸν πόλιν τῆς Συρίας, ὁ πατήρ του ἦτον ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐναρτίους χριστιανούς, ὅσις καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν Καλίφων. Οὗτος παρέδωκε τὸν υἱὸν του εἰς ἓνα μοναχὸν, διὰ νὰ τὸν διδάξῃ, Κοσμᾶν τοῦνομα Ἰταλὸν, ὅσις τότε εἶχε πωληθῆ ὡς αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Σαρακηνούς, ἀπὸ αὐτὸν ἐδιδάχθη ὁ Ἰωάννης διαφόρους γνώσεις. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐτ. μήθη ὑπὸ τῶν Καλίφων μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παραιτήσας αὐτὸ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἀγίου Σάββα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ἐχειροτονήθη ἱερεὺς. Οτε δὲ Δέων ὁ Ἰσαυρος, καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος κατεπολέμων τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, ὁ Ἰωάννης παρετάχθη κατ' αὐτῶν ἀνδρείως, ἀφηφῶν τὰς ἀπηλάς

των. Φαίνεται, ὅτι ἀπέθανε περί τὰ 754 Μ.Χ. Ἦτον ὁ μόνος σχεδὸν πεπαιδευμένος τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ λοιπὰς μαθήσεις. Ἡ Ῥητορεία του ἔδωκε τὸ ἐπίθετον χρυσορρόας, καὶ διὰ τῶν ὑψηλῶν νοημάτων του ἔλαμπον πανταχοῦ τὰ συγγράμματά του. Εἰς τὴν Θεολογίαν ἐστάθη ὁ ὑψηλότετος, καὶ ἐγενεν ὁ πρῶτος τῆς συστηματικῆς Θεολογίας, καὶ πατήρ τῆς σχολαστικῆς. Τὰ ἐκδιδόμενα συγγράμματά του εἶναι α'. Κεφάλαια σοφιστικά. β'. Ἐκθesis ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, διηρημένη εἰς 4. βιβλία. γ'. Σύνοψις τῶν ἑκατὸν αἱρέσεων. δ'. Περί δρακόντων καὶ συγῶν. ε'. Περί τῶν πονηρῶν πνευμάτων. ς'. Κανόνιον τοῦ Πάσχα. ζ'. Ἕμνοι. η'. Πρακτικὰ ἱερά κατ' ἀλφάβητον. Ἐξεδόθησαν τὰ σωζόμενά του Ἑλληνολατινισί ὑπὸ Μιχαὴλ Λεκουῖτου εἰς δύο τόμους ἐν Παρισίοις τὸ 1712.

ἸΩΑΝΝΗΣ Μαλέλας ὁ ἐξ Ἀντιοχείας, περί τὰ 900. Μ.Χ. Οὗτος συνέγραψε χρονολογίαν ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι τοῦ ἕκτου αἰῶνος. Μ.Χ. ἀλλὰ διὰ τὸ κακὸν τοῦ ὕφους, καὶ μυθικὰς του ἐκφράσεις, δὲν χαίρει ὑπόληψιν. Ἐξεδόθη ἐν Οξωνίᾳ τὸ 1691. καὶ ἐν Βενετίᾳ τὸ 1733. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος.

ἸΩΑΝΝΗΣ, Καμηνιατῆς, ἐκ Θεσσαλονίκης. Ἐστὴν περί τὰ 904. Μ.Χ. υἱὸς τοῦ Ἐξάρχου Ἑλλαδίου. Ἐχρημάτισεν ἀναγνώστης καὶ πρῆμικύριος τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας· ἦτον εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, καθ' ὃν αὐτὴ ἡ πόλις ἠγματοτίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 904. ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐφέρθη εἰς τὴν πόλιν Ταρσὸν αἰχμάλωτος,

πόλιν τῆς Κιλικίας, καὶ πατρίδα τοῦ ἀγίου Παύλου τοῦ ἀποστόλου, ᾧ ποῦ δι-
ατρίβων, διὰ προσαγῆς Γρηγορίου τοῦ
Καππαδοκέως, συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν
τῆς ἀρχαλωσίας τῆς πατρίδος του,
ἣτις ἐξεδόθη ὁμοῦ μετὰ τὴν τοῦ Λέον-
τος τοῦ Αλατίου τὸ 1653, καὶ ἔτι ἐν
τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος.

ἸΩΑΝΝΗΣ Σκυλίτσης, ἀπὸ τὴν Θρά-
κην. Ἐστάθη ἀξιωματικὸς εἰς τὴν βασι-
λικὴν αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
πρῶτον πρωτοβεσιάριος, μέγας Δρουγγά-
ριος, καὶ Καυροπαλάτης. Συνέγραψε σύν-
τομον Ἱστορίαν ἀπὸ τὸ 801, μέχρι τὸ
1057, ἀπὸ τὸν θάνατον δηλαδὴ τοῦ
Νικηφόρου, μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς βασι-
λείας Ἰσακίου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐπαυξή-
σας ταύτην ἐκ τῆς Ἱστορίας του Ἰεδρι-
νοῦ Γεωργίου, μέχρις Αναστασίου τοῦ
Κομνηνοῦ. Συνέγραψε δὲ καὶ ἄλλα πρὸς
τὸν Αλέξιον τὸν Κομνηνὸν, τὰ ὅποια ἐξε-
δόθησαν ἐν Παρισίοις τὸ 1647, ἐν τῷ
σώματι τῆς Βυζαντιδος, ὡς μετὰ ταῦ-
τα καὶ ἐν Βενετία.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ Ξιφιλῆνος, Τραπεζούντι-
ος· ἔκασμεν ἐπιτομὴν σύντομον εἰς τὴν
Ἱστορίαν Δίωνος τοῦ Κασσίου. Θέλουσι
να ἐστάθη καὶ Πατριάρχης τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως, ἀλλ' ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ ὅ-
τι ἦτον ἀνεπιός ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Πατρι-
άρχου Ξιφιλῆνου. Αὕτη ἡ ἐπιτομὴ ἐξε-
δόθη ἐν Λουτετία τὸ 1551, καὶ 1590,
ἐν Φραγκοφόρτῳ. Ἐξῆ τὸ 1100. Μ.Χ.

ἸΩΑΝΝΗΣ, Ἰατρός· ἔξῆ πρὸ τοῦ 1300.
Μ.Χ. υἱὸς Ζαχαρίου τινὸς Ἰατροῦ, ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ὅστις μαθὼν τὴν τέχ-
νην τοῦ πατρὸς του, ἐπροχώρησεν εἰς
τὰ βασίλεια ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ Ανδρονι-

κου τοῦ βασιλέως, εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ
Ακτοναρίου, ἀξίωμα διδόμενον ἀπὸ τὴν
αὐλὴν εἰς τοὺς ἐξόχους Ἰατρούς. Οὗτος
ἐστάθη ὁ ἔσχατος Ἰατρός τῶν Γραικῶν,
ὅστις ἔλαμψεν ἐπ' ἀρετῇ καὶ μαθήσει,
εἰς τοὺς δυσυχεστάτους χρόνους, καθ' οὓς
ἡ Ῥωμαϊκὴ βασιλεία ἐκλονεῖτο ἐσωτε-
ρικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς. Ἐκ τῶν συγ-
γραμμάτων του πολλὰ παρετήρησαν αἱ
μεταγενέστεροι ἐκ πείρας, καὶ εὖρον ἀ-
ληθέστατα τὴν περιγραφὴν τοῦ παλμοῦ
τῆς καρδίας, καθαρτικὰ τινὰ τῆς και-
λίας, ὡς τὴν κάσσιαν, τὴν μάναν, καὶ
τὴν συναμικὴν, τὰ ὅποια ἦσαν καὶ εἰς
τοὺς πρὸ αὐτοῦ γνωστὰ μὲ διάφορον
χρῆσιν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, τὸ
ἐν ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1557. Περὶ
ἐνεργειῶν ἐπιγραφόμενον, τὰ δὲ λοιπὰ
ἐξεδόθησαν Λατινισί, τὰ ὅποια ἀποτε-
λοῦσιν ἓνα σύστημα Ἰατρικόν.

ἸΩΑΝΝΙΝΟΣ Πέτρος, ἀπὸ τὴν Γαλι-
λίαν, πρέσβης τῆς Γερουσίας τῆς Βουργ-
ουνδίας ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας. Ἐστά-
θη εἰς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Βασιλεί-
ας· ἀπὸ ἀπλοῦς ῥήτωρ, ἔγινε πρῶτος
σύμβουλος τοῦ μεγάλου βασιλέως Αρρί-
γου. Πρὸ τούτου πλούσιός τις Γάλλος,
ἠβέλησε νὰ τῷ δώσει τὴν θυγατέρα του
διὰ γυναικα, ὅταν ὑπῆγε πρὸς αὐ-
τὸν καὶ τὸν ἠρωτοῦσε περὶ τῆς κατα-
στάσεώς του. ὁ Ἰωαννῖνος πρὸς ἀπόκρισιν
ἔβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν κεφαλὴν,
καὶ συγχρόνως τοῦ ἔδειξε καὶ μερικὰ
βιβλία, ἔπειτα τὸν λέγει, ἰδοὺ ἡ κα-
τάστασις μου, καὶ τὰ πλούτη μου· ὁ δὲ
καιρὸς ἀπέδειξεν ἔπειτα, ὅτι εἶπε τὴν
ἀλήθειαν.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ δίκαιος, ἀπόγονος τοῦ Αἰσάμου

παιτρίδα εἶχε τὴν Κέτουραν. Ἐξῆς εἰς τοὺς ὑστερινοὺς χρόνους τῆς Αἰγυπτιακῆς δουλείας· κατῴκει εἰς τὴν πεδιάδα Οὐξτὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Εὐδαίμονος Αραβίας, ὅστις ἦτον εἰς τῶν ἐπισήμων πλουσίων. Ὁ θεὸς, λέγει ἡ Ἱερά Γραφή, διὰ τὴν δοκιμάσῃ τὴν ὑπεμονὴν του, τοῦ ἀφῆρεσε πᾶσαν εὐτυχίαν· ἀπέθαναν οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες του, ἐξερέθη ὄλων τῶν πολυαριθμῶν τῶν ποιμνίων, καὶ κατήντησε πτωχὸς καὶ ἐλεεινός. Ἀλλ' αὐτὸς εἰς ὅλα ταῦτα ἐδόξαζε τὸν Θεόν, διὰ τὸ ὅτι οὕτως ἔπειτα ὁ Θεὸς ἀντέμεψε μετὰ μεγαλήτερα ἀγαθὰ, ἐπιζήσας ὑπὲρ τα 100 ἔτη. Οὐρα περὶ τούτου λεπτομερῶς τὴν θείαν Γραφήν.

ἸΩΒΙΪΑ· οὗτος πρῶτος ἐπεμελήθη τὰ ζῶα τὰ τετράποδα, τὸν ὅποιον ἔπειτα ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι, καὶ ἀπὸ κυνηγοὶ ἐγένον ποιμένες.

ἸΩΒΙΟΣ Πυλός, ἐγεννήθη εἰς τὸ δουκάτο τῶν Μεδιολάνων, τὸ 1483. ἐνδοξος ἱστορικός. Τὰ γνωριμώτερα συγγράμματά του εἶναι ἡ γενικὴ Ἱστορία εἰς 45 βιβλία, ὁδὸς τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, καὶ ἄλλα διάφορα. Ἀπέθανε τὸ 1552. Μ.Χ.

ἸΩΗΛ, Ἱστορικός Βυζαντινός· ἔζη τὸ 1204. Συνέγραψε χρονικὴν Ἱστορίαν, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἣτις ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1651. μετὰ τὴν τοῦ Γεωργίου Ακροπολίτου, καὶ ἐν Βενετίᾳ ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος.

ἸΩΗΛ, υἱὸς τοῦ Βεθανήλ. Ὁ Βερτρίγγας ἀποδεικνύει, ὅτι ἦτον σύγχρονος μετὰ τὸν Ωσηέ. Ἡ προφητεία του συνα-

ριθμεῖται δευτέρα μεταξὺ τῶν μικρότερων προφητῶν.

ἸΩΝ, υἱὸς τοῦ Ἰάφεθ, καὶ ἔγγονος τοῦ Νῶε. Λέγουσιν ὅτι οἱ Ἕλληνες κατὰγονται ἀπὸ τοῦ Ἰωνος.

ἸΩΝ, υἱὸς τοῦ Εὐθύου, βασιλέως τῆς Αἰγιαλείας. ἔχοντες οἱ Ἀθηναῖοι πόλεμον μετὰ τοὺς Ἐλευσινίους, ἐπροσκάλεσαν εἰς τὴν συμμαχίαν τὸν τὸν Ἰωνα, διὰ τῆς βοηθείας τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν, καὶ τὸν ἐκήρυξαν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, ὀνομάσας τὴν μὲν Ἀττικὴν Ἰωνίαν, τοὺς δὲ ἐγχωρίους Ἰωνας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔκαμον ἀποικίας εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ κτίσαντες ἐκεῖ δώδεκα πόλεις, ὠνόμασαν καὶ τὴν χώραν Ἰωνίαν.

ἸΩΝ, Χῖος, τραγικός καὶ λυρικός ποιητὴς καὶ φιλόσοφος. Συνέγραψε δράματα 12. περὶ μετεώρων, καὶ συνθέτους λόγους.

ἸΩΝΑΣ, ἀρχαιότατος, εἰς τῶν προφητῶν τῶν ὁποίων αἱ προφητεῖαι σώζονται ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ. ἔζη τὸ 824. Π.Χ. Ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀμαθῆ ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἐκ τῆς φυλῆς Ζαβουλῶν, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰεροβοάμ τοῦ 6. μέχρι τῆς τοῦ Ζαχαρίου.

ἸΩΝΣΩΝ, Ἀγγλος, πολυμαθὴς, ἠθικογράφος καὶ λεξικογράφος· ἔζη τὸ 1784. Μ.Χ.

ἸΩΣΗΠΠΟΣ Φλαῖος, ἐγεννήθη τὸ 37 Μ.Χ. εἰς Ἱερουσαλήμ, τὸ γένος Ἰουδαῖος, ὁ πατὴρ του ἦτον Ἰερῆς, ὀνόματι Μαθθίας. Ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας ἤρχθη τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, καὶ ἔκαμε τόσας μεγάλας προόδους, ὥστε οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων τὸ 14. ἔτος τῆς

ἡλικίας του τῷ ἕκαμαν ἐρωτήματα
 μεγάλα τῆς θείας Γραφῆς, καὶ ἀποκρι-
 νόμενος εὐσόχως, ἐθαυμάζετο. Τὸ 15'. ἤρ-
 χησε νὰ γίνηται γνωστὸς καὶ εἰς τὰς
 τρεῖς Ἰουδαϊκὰς αἵρέσεις. Ἐπειτα ἐμβῆ-
 κεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισαίων. Τὸ
 κέ'. ἔτος τῆς ἡλικίας του ὑπῆγεν εἰς
 τὴν Ρώμην, ὅπου ἐγνωρίσθη ὑπὸ τῆς
 γυναικὸς τοῦ Νέρωνος Κοσπίας, τῆς ὁ-
 ποίας ἔλαβε τὴν εὐνοίαν, καὶ μὲ τὸ
 μέσον τῆς ἠλευθέρωσε τοὺς σαλόντας εἰς
 τὴν Ρώμην στασιασὰς συγγενεῖς του.
 Ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν εὐ-
 ρην εἰς μεγάλην ἀκαταστασίαν καὶ ἀ-
 ποστασίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων· ἐδιωρίσ-
 θη νὰ φυλάττῃ τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαί-
 ας Ἰσταπάτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεσεν
 αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Οὐεσ-
 πεσιανοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου προφητεύσας,
 ὅτι θέλει ἀνακηρυχθῆ Καῖσαρ τῆς Ρώ-
 μης, καὶ ἀληθεύσας μετὰ δύο χρόνους,
 ἠλευθερώθη παρ' αὐτοῦ, λαβὼν ἐπώνυμον
 Φλάβιος. Ἠγαπήθη δ' ἔπειτα καὶ παρὰ
 τοῦ Τίτου, ὅστις τὸν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ
 εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐ-
 πείτα δὲ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ρώμην,
 συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν του εἰς Ἑλλη-
 νικὴν διάλεκτον, τὴν δὲ Ἰουδαϊκὴν Ἱ-
 στορίαν ἐτελείωσε τὸ 56. ἔτος τῆς ἡλι-
 κίας του. Λέγουσιν, ὅτι ἕνεκα τῆς πο-
 λυμαθείας του ἔστησαν εἰς τιμὴν του ἕν

ἄγαλμα εἰς τὴν Ρώμην. Συνέγραψε αἰ-
 τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον εἰς βιβλία 7. 6'
 Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας βιβλία 20. γ'.
 περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους·
 βιβλία δύο, καὶ περὶ τῶν Μακαδαίων.
 Ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ τὸ 1544, καὶ
 ἀλλαχοῦ. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι τῆς Ο-
 ξωνίας τὸ 1720. εἰς τόμους 2.

ἸΩΣΗΦ, ὁ 6' αὐτοκράτωρ τῆς Γερ-
 μανίας, καὶ βασιλεὺς τῶν Οὐγγρων. Τὸ
 1778. ἔδωκε διαταγὴν νὰ κατοικοῦν εἰς
 τὸ βασίλειον ἄνθρωποι διαφόρου θρησ-
 κείας, τὸ ὁποῖον πρὸ αὐτοῦ ἦτον ἀπη-
 γορευμένον. Ἐκτοτε κατοικήσθη τὸ βα-
 σίλειόν του ἀπὸ χιλιάδας Εἰσχυρίων καὶ
 Τούρκων. Ἐγινε τόπος ἐμπορίου· εἰσῆχ-
 θησαν αἱ ἐπιστῆμαι καὶ τέχναι καὶ ἡ
 διπλωματικὴ. Ἀπέθανε τὸ 1790.

ἸΩΣΗΦ ὁ Βουένιος, ἀπὸ τὴν Κων-
 σταντινούπολιν, τὸ σχῆμα μοναχὸς, ἀ-
 νὴρ πεπαιδευμένος, καὶ εἰς ἄκρον φιλό-
 πατρις. Συνέγραψε Θεολογίαν, καὶ ἄλλα,
 ἅτινα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Λειψίαν εἰς
 τρεῖς τόμους ὑπὸ Εὐγενίου τοῦ Βουλγά-
 ρως. Ἀπέθανε τὸ 1445.

ἸΩΣΗΦ Γεννέσιος, Βυζάντιος Ἱστοριο-
 γράφος. Συνέγραψε Βυζαντικά ἀπὸ Λέ-
 οντος Ἀρμενίου, ἕως Βασιλείου τοῦ Μα-
 κεδόνος. Ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ
 1733. Ἐξῆ τὸ 930. Μ.Χ.